

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoCsp/8/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6924202898
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6924202898.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu MINIHOTOVOST, SE, Břeclav, T. G. Masaryka 2392/17, IČ: 043 55 211, zastúpeného advokátkou JUDr. Katarínou Hegedúšovou, Bratislava, Majerníkova 3/A, proti žalovanej J. J., narodenej XX. A. XXXX, N., X., zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Jankovičom, Revúca, Železničná 257/19, o zaplatenie istiny vo výške 150,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota zo 4. decembra 2024 č. k. 3Csp/67/2024-68, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota zo 4. decembra 2024 č. k. XCsp/XX/XXXX-XX potvrdzuje.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo 4. decembra 2024 č. k. 3Csp/67/2024-68 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“) žalobu zamietol (I. výrok). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100%, do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým bude rozhodnuté o výške trov konania (II. výrok).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia istiny vo výške 150,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 150,- Eur od 17. júla 2021 do zaplatenia s odkazom na Smlouvu o úvere č. XXXXXX zo 4. júna 2021 uzatvorenú medzi žalobcom a žalovanou (ďalej len „zmluva o úvere“).

1.2. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe nesúhlasila so žalobou, pričom uviedla, že nevie, o akú sumu 150,- Eur sa jedná, keďže úver už preplatila niekoľkokrát. Žalobca ju e-mailom vyzval na zaplatenie sumy 589,28 Eur.

1.3. Keďže ide o spor zo zmluvného záväzkového vzťahu titulom uzavretia spotrebiteľskej zmluvy medzi žalobcom so sídlom v Českej republike a žalovanou ako spotrebiteľom, ktorý má na území Slovenskej republiky trvalý pobyt, obe krajiny sú členskými štátmi Európskej únie, súd prvej inštancie skúmal, či má právomoc vec prejednať a rozhodnúť.

1.3.1. Právomoc súdu bola daná podľa čl. 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie Brusel I bis“), pretože žalovaná má bydlisko na území členského štátu a má byť žalovaná na súde toho členského štátu, v ktorom má bydlisko, t. j. na súde Slovenskej republiky. Podľa čl. 18 ods. 2 nariadenia Brusel I bis druhý účastník zmluvy môže žalovať

spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko, t. j. na súde v Slovenskej republike.

1.4. Pokiaľ ide o rozhodné právo, t. j. právo, ktorým sa bude spravovať záväzkový vzťah z uzavretej spotrebiteľskej zmluvy, súd prvej inštancie na daný právny vzťah aplikoval Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (ďalej len „nariadenie Rím I“).

1.4.1. V danom prípade súd prvej inštancie skúmal z úradnej povinnosti dohodu strán sporu o voľbe práva podľa čl. 6 nariadenia Rím I, pričom zistil, že sa nachádza len vo všeobecných podmienkach (ďalej len „VPPÚ“) čl. XX, ktoré boli vopred pripravené bez reálnej možnosti ovplyvniť voľbu rozhodného práva, pričom samotná zmluva bola uzatvorená elektronicky. Spotrebiteľ tak nemal možnosť ovplyvniť voľbu rozhodného práva a zvoliť si iné právo. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že takúto dohodu o určení rozhodného práva nie je možné považovať za voľbu spotrebiteľa podľa čl. 6 ods. 2 nariadenia Rím I a zmluva sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa, pretože z verejne dostupného zoznamu (Obchodní rejstřík) je zrejmé, že predmetom podnikania žalobcu je „poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru“, túto svoju podnikateľskú činnosť žalobca smeruje aj na územie Slovenskej republiky, pričom i uzavretá zmluva o úvere patrí do rozsahu tejto činnosti.

1.5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 497, § 499 Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „ObZ“ alebo „Obchodný zákonník“), § 52 ods. 1, § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“), § 54a, § 101, § 107 ods. 1, 2 OZ v znení neskorších predpisov, § 1, § 2 písm. a), § 13 ods. 3 zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 266/2005 Z. z.“), „§ 3 písm. l)“ (správne má byť § 1 ods. 3 písm. l) - poznámka odvolacieho súdu) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“ alebo „ZoSÚ“), § 1 ods. 1 veta prvá, § 1a ods. 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie č. 87/1995 Z. z.“).

1.6. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzavretá prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie elektronicky zmluva o úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej bezhotovostný úver vo výške 150,- Eur.

1.6.1. Aj keď žalobca tvrdil, že žalovaná na poskytnutý úver nezaplatila ani len časť úveru, z predloženého výpisu z účtu žalovanou vedeného vo T., a.s. mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaná dňa 7. júla 2021 (po lehote splatnosti) zaplatila sumu 21,- Eur.

1.6.2. Žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver vrátiť naraz v lehote 28 dní, do 2. júla 2021. Odplata za poskytnutie úveru bola dohodnutá vo výške 43,- Eur.

1.6.3. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný smeruje svoju podnikateľskú činnosť, ktorým je poskytovanie úverov aj na územie obvyklého pobytu žalovanej s tým, že i uzavretá zmluva o úvere patrí do rozsahu podnikateľskej činnosti.

1.7. Súd prvej inštancie zopakoval, že zmluva o úvere sa spravuje právnym poriadkom obvyklého pobytu spotrebiteľa (žalovanej), t. j. právnym poriadkom Slovenskej republiky.

1.8. Pri poskytnutí peňažných prostriedkov na obdobie kratšie ako tri mesiace je najvyššia prípustná výška odplaty 30% ročne zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov. Suma 43,- Eur ako odplata za poskytnutie úveru zo sumy 150,- Eur na 28 dní predstavuje za 12 mesiacov zo sumy 150,- Eur 374,73%, čo je v rozpore s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, a preto je právny úkon neplatný.

1.8.1. Výška odplaty v percentách bola vypočítaná: 43,- Eur/28 dní, t. j. 1,54 Eur za deň. 1,54 Eur x 365 dní = 562,10 Eur. 562,10 Eur : 150 Eur = 3,74%, čo je 1% x 100% = 374,73 % ročne.

1.8.2. Podľa názoru súdu prvej inštancie výška odplaty 374,73% ročne v spotrebiteľskej zmluve bola uvedená v rozpore so zákonom a aj v rozpore s dobrými mravmi, preto je spotrebiteľská zmluva absolútne neplatná (§ 39 OZ).

1.9. Vzhľadom na neplatnosť zmluvy bolo potrebné nárok žalobcu posúdiť ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu plnenia z neplatného právneho úkonu (§ 451 Občianskeho zákonníka).

1.10. Súd prvej inštancie konštatoval, že v § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka je upravená subjektívna premlčacia doba, ktorá začne plynúť odo dňa, keď sa oprávnený skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Rozhodujúca je skutočná a nie predpokladaná znalosť okolností uvedených v 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť okamihom, kedy oprávnený zistí skutkové okolnosti, z

ktorých možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslenej v peniazoch), že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súde.

1.10.1. Subjektívna premlčacia doba však nemôže začať plynúť skôr než objektívna premlčacia doba upravená v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Po uplynutí objektívnej premlčacej doby sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vždy premlčí.

1.10.2. Bezdôvodné obohatenie získané z absolútne neplatného právneho úkonu vzniká od samého vzniku právneho úkonu. Objektívna premlčacia doba teda začne plynúť od vzniku takeého právneho úkonu a subjektívna premlčacia doba začne plynúť odvtedy, keď sa oprávnený dozvie, že bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Tieto okolnosti sa oprávnený obvykle dozvie už v čase vzniku absolútne neplatného právneho úkonu.

1.11. Doba trvania spotrebiteľského úveru bola dohodnutá na 28 dní a deň splatnosti celého úveru bol dohodnutý na deň 2. júla 2021. V danom prípade žalobca neuviedol, kedy skutočne poskytol žalovanej peňažné prostriedky, zmluva však bola uzavretá 4. júna 2021, možno teda dôvodne usudzovať, že v tento deň poskytol žalobca žalovanej peňažné prostriedky vo výške 150,- Eur (najneskôr v deň 2. júla 2021, pretože tento deň bol dohodnutý ako deň splatnosti úveru).

1.11.1. Podľa názoru súdu prvej inštancie už v deň poskytnutia spotrebiteľského úveru mal žalobca vedomosť, že žalovaná sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila, pretože v rozpore so zákonom dohodol v zmluve o úvere odplatu za poskytnutý úver, ktorá podstatne prevyšuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty podľa § 1a ods. 2 nariadenia č. 87/1995 Z. z..

1.11.2. Subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia tak uplynula dňa 4. júna 2023, najneskôr 2. júla 2023. Žalobca podal žalobu na súd prvej inštancie dňa 1. júla 2024, preto súd prvej inštancie mal za to, že nárok žalobcu je premlčaný. Námetka premlčania nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vznesená žalovanou v konaní tak bola dôvodná.

1.12. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“) a v konaní úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie žalobca podal včas odvolanie.

2.1. Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP.

2.2. Súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že zmluva o úvere je zmluva spotrebiteľská, avšak nesúhlasil so skutkovým a právnym posúdením veci podľa slovenského práva.

2.3. Poukázal na to, že je právnickou osobou majúcou sídlo na území Českej republiky, ktorá na území Slovenskej republiky nemá zriadenú organizačnú zložku, ani na území Slovenskej republiky nepodniká (vykonáva činnosť výlučne na území Českej republiky). Je zapísaný do obchodného registra Českej republiky a má registrované sídlo v Českej republike.

2.3.1. Strany uzavreli zmluvu o úvere v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve o úvere nielen odkázali, ale na použitie ktorého sa aj dohodli. Samotné uvedenie českého právneho poriadku je dostačujúce pre voľbu českého právneho poriadku (ak je táto voľba vôbec nevyhnutná).

2.3.2. V zmluve o úvere (mimo obsahu VPPÚ) strany sporu uviedli, že ju uzavreli „podľa zákona číslo 89/2012 Sb., občanský zákoník ve znění pozdějších předpisů (dále je „Občanský zákoník“), a zákona číslo 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění pozdějších předpisů) (dále jen „ZSÚ““.

2.3.3. Aplikácia českého právneho poriadku v danom prípade nie je a ani nemôže byť pre žalobcu ako spotrebiteľa menej výhodná. Ide totiž o poskytnutie spotrebiteľského úveru, pričom právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizovaná v podobe smernice, pričom právna ochrana v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere musí byť v každom členskom štáte Európskej únie rovnaká.

2.3.4. Mal za to, že súd prvej inštancie bol povinný aplikovať vo veci české právo (ktoré pre spotrebiteľa nie je menej výhodné) v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov a podľa neho posúdiť žalovaný nárok.

2.4. Zdôraznil, že on vykonáva svoju činnosť v Českej republike a nie v Slovenskej republike.

2.4.1. Podľa recitálu k nariadeniu Rím I a aj podľa odbornej literatúry internetová stránka ešte neznamená, či podnikateľ smeruje svoju činnosť (aj) vo vzťahu ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa. Nerozhoduje ani to, v akej mene sú vyjadrené ponúkané služby, ani jazyk stránky, či sú na stránke uvedené e-mailové a telefónne kontakty, nakoľko ide o údaje nevyhnutné na kontaktovanie podnikateľa.

2.4.2. Ak by právny názor o použití slovenského práva ako rozhodného práva bol založený iba na tom, že prevádzkuje webovú stránku končiacu na „.sk“ (hoci prevádzkuje aj stránku končiacu „.cz“ v českom jazyku), išlo by o nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne a nedostatočné skutkového zistenia, pretože samotná webová stránka neumožňuje prijať právny záver o smerovaní činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa (je maximálne indíciou, nie však dôkazom).

2.4.3. Zdôraznil, že zmluvné strany sa dohodli na voľbe českého práva, preto posudzovanie smerovania činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa je irelevantné. Je nepochybné, že české právo podlieha plnej harmonizácii v zmysle smernice, a teda voľba práva ho nemôže zbaviť ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným.

2.5. Nesprávny je aj záver súdu prvej inštancie ohľadne určenia počiatku plynutia premlčacej doby (§ 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie ani len nevedel určiť presný dátum poskytnutia peňažných prostriedkov žalovanej a navyš vychádzal z akejsi nepodloženej hypotézy spočívajúcej v údajnej jeho vedomosti, že nemá povolenie NBS poskytovať spotrebiteľské a iné úvery spotrebiteľom na území Slovenskej republiky, v dôsledku čoho je zmluva neplatná, ako aj o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil.

2.5.1. V nadväznosti na udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov zo strany Českej národnej banky mal za to, že je postačujúce, preto ide o arbitráry dohad súdu prvej inštancie nespĺňajúci dôsledné zistenie skutkového stavu veci.

2.5.2. Nesprávnym je aj právny záver súdu prvej inštancie o počítaní premlčacej doby, keď súd prvej inštancie zjavne počítal začiatok premlčacej doby od uzavretia zmluvy, čo je v rozpore s § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z..

2.6. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, vyhovel žalobe a priznal mu nárok na náhradu trov konania (vrátane trov právneho zastúpenia) v plnom rozsahu, alebo rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie uviedla, že nesúhlasí s odvolaním žalobcu.

3.1. Podľa jej názoru sa súd prvej inštancie v odôvodnení riadne, dostatočne a zrozumiteľne vysporiadal so všetkými relevantnými tvrdeniami strán sporu a vec po právnej stránke riadne a zákonne správne posúdil.

3.2. Poukázala na to, že žalobca odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e) CSP v odvolaní bližšie nerozviadol, neuviedol k týmto odvolacím dôvodom žiadnu skutkovú ani právnu argumentáciu, preto žalobca uplatnil len odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

3.3. V súvislosti s rozhodovacou praxou všeobecných súdov poukázala na rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. septembra 2022 sp. zn. 41CoCsp/13/2022, 18. apríla 2024 sp. zn. 16CoCsp/35/2023, z 11. decembra 2024 sp. zn. 15CoCsp/41/2024.

3.4. Súd prvej inštancie vzhľadom na existenciu cudzieho prvku v danom spore sa správne zaoberal otázkou rozhodného práva, podľa ktorého sa mal predmetný právny vzťah spravovať. 3.4.1. Zmluva o úvere je nepochybné spotrebiteľskou zmluvou, ktorú bolo potrebné posudzovať z hľadiska príslušných ustanovení nariadenia Rím I..

3.4.2. Ona ako spotrebiteľ je osobou s obvyklým pobytom na území Slovenskej republiky a žalobca (dodávateľ) pritom smeruje svoju podnikateľskú činnosť na toto územie. Zmluva sa tak mala podľa článku 6 ods. 1 prvej vety nariadenia Rím I primárne spravovať právnym poriadkom Slovenskej republiky. V zmysle článku 6 ods. 2 nariadenia Rím I si zmluvné strany v súlade s článkom 3 ods. 1 nariadenia Rím I mohli voľiť iné rozhodné právo, avšak len pri dodržaní podmienky, že voľba sa urobí výslovne alebo je jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si takto mohli zvoliť iný právny poriadok, ktorým by sa mohla spravovať celá zmluva alebo len jej časť.

3.4.3. Podľa jej názoru v danom prípade nebola jednoznačná a ani nesporná voľba práva Českej republiky zo samotnej zmluvy. Napriek tomu, že na začiatku zmluvy bolo uvedené, že táto zmluva sa mala spravovať príslušnými ustanoveniami zákona č. 89/2012 Sb. Občianskeho zákonníka a zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere, uvedené nie je možné považovať za účinnú dohodu zmluvných strán o voľbe rozhodného práva, nakoľko ide iba o konštatovanie a nie ustanovenie, z ktorého by bolo zrejmé zmluvné dojednanie účastníkov zmluvy o rozhodnom práve.

3.4.4. Taktiež nemožno vychádzať ani zo VPPÚ (bod XX.), ktoré majú mať iba vysvetľujúci, technický charakter k skutočnostiam uvedeným v zmluve. Navyše ide iba o jednostranný formulár, ktorý nemohla žiadnym spôsobom ovplyvniť. Nemožno preto konštatovať, že skutočnosti uvedené v VPPÚ sú

výsledkom konsenzu prejavu vôle oboch zmluvných strán. Konštatovanie, že ich „považuje za právne beže zbytku záväzné“ (bod XX. VPPÚ) nemôže zakladať tak podstatnú skutočnosť, akou je dohoda o voľbe rozhodného práva, nakoľko takýto prejav vôle musí byť jasný, určitý a úplne zrozumiteľný tak, aby nebola žiadna pochybnosť o tom, že spotrebiteľ si zmluvne dohodol aplikáciu iného právneho poriadku, ako je v danom prípade právny poriadok Slovenskej republiky. Takéto jednostranné určenie rozhodného práva preto nie je možné považovať za voľbu spotrebiteľa podľa čl. 6 ods. 2 nariadenia Rím I. V danom prípade tak bolo potrebné vychádzať z čl. 6 ods. 1 písm. a), b) nariadenia Rím I, ktoré na predmetnú vec správne aplikoval aj súd prvej inštancie.

3.5. Súd prvej inštancie správne uviedol, že žalobca nemal v čase poskytovania peňažných prostriedkov udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek na území Slovenskej republiky, čo žalobca v odvolaní ani nepoprel, preto je v zmysle § 11 ods. 3 ZoSÚ neplatná.

3.6. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že v danom prípade bolo poskytnutie peňažných prostriedkov zo strany žalobcu plnením z neplatného právneho úkonu, preto ide o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý je premlčaný v zmysle § 54a v spojení s § 107 ods. 1, 2 OZ.

3.7. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalobcovi.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

7. Súd prvej inštancie je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok súdu prvej inštancie je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní.

8. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalobcu odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP na to, aby mohli byť relevantným odvolacím dôvodom.

9. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie, z neho získané dôkazy vyhodnotil podľa zákonných kritérií § 191 ods. 1 CSP a na základe toho ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodnutí vychádzal. Odvolací súd v hodnotení dôkazov zo strany prvoinštančného súdu nezistil žiadny rozpor s princípmi formálnej logiky a so zákonnými procesnými pravidlami, a preto nepovažoval za potrebné ním prevedené dokazovanie opakovať, alebo doplniť.

10. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca žalobný nárok uplatnil vo výške 150,- Eur s príslušenstvom s odkazom na zmluvu o úvere zo 4. júna 2021, ktorú žalobca uzatvoril v pozícii veriteľa a žalovaná v pozícii spotrebiteľa.

11. V súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa vzhľadom na existenciu cudzieho prvku v danom spore správne zaoberal otázkou rozhodného práva, podľa ktorého sa mal predmetný právny vzťah spravovať.

11.1. Keďže zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou, súd prvej inštancie ju správne posúdil z hľadiska príslušných ustanovení nariadenia Rím I.

12. Podľa článku 3 ods. 1 nariadenia Rím I zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.

12.1. Podľa článku 6 ods. 1 písm. a), b), ods. 2 nariadenia Rím I bez toho, aby boli dotknuté články 5 (zmluvy o preprave) a 7 (poistné zmluvy) sa zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len "spotrebiteľ"), spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ: a/ vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo, b/ akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti. Bez ohľadu na odsek 1 si strany môžu v súlade s článkom 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky odseku 1. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie bolo na základe odseku 1 rozhodným.

13. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola uzavretá zmluva o úvere prostredníctvom elektronických prostriedkov na diaľku, pričom sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu.

13.1. Žalovaná ako spotrebiteľ je osobou s obvyklým pobytom na území Slovenskej republiky.

13.2. Žalobca (dodávateľ) je právnickou osobou majúcou sídlo v Českej republike (U.), ktorého právna forma je európska spoločnosť (SE) v zmysle zákona č. 627/2004 Sb. o evropské spoločnosti v znení neskorších predpisov. Predmetom podnikania žalobcu je okrem iných aj poskytovanie alebo sprostredkovanie spotrebiteľského úveru (viď výpis z obchodného registra č. I. 8-9 spisu).

13.3. V danom prípade je zrejmé, že žalobca smeruje svoju činnosť na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa (žalovanej), čo vyplýva i z viacerých súdnych konaní týkajúcich sa nárokov zo zmlúv o úvere uzatvorených žalobcom so spotrebiteľmi, ktorí majú obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky (viď napr. konania vedené na krajskom súde pod sp. zn. 15CoCsp/41/2024, 17CoCsp/2/2025, 14CoCsp/4/2025, 14CoCsp/5/2025, 16CoCs/35/2023 atď).

13.4. Keďže žalobca, ktorý je európskou spoločnosťou, svoju podnikateľskú činnosť (poskytovanie alebo sprostredkovanie spotrebiteľského úveru) smeruje v rámci Európskej únie aj na územie Slovenskej republiky, preto sa zmluva o úvere (spotrebiteľská zmluva) uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou mala podľa článku 6 ods. 1 prvej vety nariadenia Rím I primárne spravovať právnym poriadkom Slovenskej republiky.

14. V zmysle článku 6 ods. 2 nariadenia Rím I si zmluvné strany v súlade s článkom 3 ods. 1 nariadenia Rím I môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť (t. j. iné rozhodné právo), avšak len pri dodržaní podmienky, že voľba sa urobí výslovne alebo je jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu.

15. Odvolací súd uvádza, že na začiatku zmluvy o úvere bolo uvedené, že ju zmluvné strany uzavreli „podľa zákona číslo 89/2012 Sb., občanský zákoník ve znění pozdějších předpisů (dále je „Občanský zákoník“), a zákona číslo 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění pozdějších předpisů) (dále jen „ZSÚ““.

15.1. Podľa názoru odvolacieho súdu ide len o konštatáciu, ktorú nemožno považovať za účinnú dohodu zmluvných strán o voľbe rozhodného práva, nakoľko ide iba o konštatovanie a nie ustanovenie, z ktorého by bolo zrejmé zmluvné dojednanie účastníkov zmluvy o rozhodnom práve.

16. Taktiež nemožno vychádzať ani z VPPÚ, ktoré majú mať iba vysvetľujúci, technický charakter k skutočnostiam uvedeným v zmluve. Tieto podmienky sice mali byť elektronicky podpísané žalovanou, avšak ide o jednostranný formulár, ktorý žalovaná nemohla žiadnym spôsobom ovplyvniť. Nemožno

preto konštatovať, že skutočnosti uvedené vo VPPÚ (viď bod XX.) sú výsledkom konsenzu prejavu vôle oboch zmluvných strán.

16.1. V danom prípade tak bolo potrebné vychádzať z čl. 6 ods. 1 písm. b) nariadenia Rím I, ktoré na predmetnú vec súd prvej inštancie správne aplikoval.

17. Žalobca ďalej namietal záver súdu prvej inštancie o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia ustanovenej v § 107 ods. 1 OZ s poukazom na § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z., pričom mal za to, že súd prvej inštancie vychádzal z toho, že nemá povolenie NBS poskytovať spotrebiteľské a iné úvery spotrebiteľom na území Slovenskej republiky, v dôsledku čoho je zmluva neplatná.

17.1. Odvolací súd konštatuje, že odvolacia námietka žalobcu nezodpovedá dôvodom, na ktorom bolo súdne rozhodnutie založené, keďže súd prvej inštancie nepovažoval zmluvu o úvere za neplatnú z dôvodu, že žalobca nemá povolenie NBS poskytovať spotrebiteľské a iné úvery spotrebiteľom na území Slovenskej republiky.

17.2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (viď odsek 28.) vyplýva, že súd prvej inštancie považoval zmluvu o úvere za absolútne neplatnú podľa § 39 OZ, nakoľko v zmluve o úvere bola dohodnutá suma 43,- Eur ako odplata za poskytnutie úveru zo sumy 150,- Eur na 28 dní, čo predstavuje za 12 mesiacov zo sumy 150,- Eur 374,73%, čo je v rozpore s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, s § 1a ods. 2 nariadenia č. 87/1995 Z. z., i v rozpore s dobrými mravmi.

18. Podľa § 107 ods. 1, 2 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

19. Pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 1 OZ je stanovená dvojitá kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Ich začiatok je stanovený samostatne. Kým objektívna premlčacia doba plynie od momentu, kedy došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, subjektívna plynie odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Ich vzájomný vzťah je taký, že sú od seba nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca, ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí zásada, že lehota so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou.

20. Odvolací súd konštatuje, že dvojročná subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia začala žalobcovi plynúť dňom 2. júla 2021, keďže v zmluve o úvere bol dohodnutý termín splatnosti dňa 2. júla 2021. Žalobca teda už 2. júla 2021 vedel, že si žalovaná svoju povinnosť zo zmluvy o úvere nespĺnila, preto sa žalobca dňom 2. júla 2021 dozvedel o tom, že sa žalovaná na jeho úkor bezdôvodne obohatila. K uplynutiu subjektívnej premlčacej doby došlo 3. júla 2023 (keďže 2. júl 2023 pripadol na nedeľu) podľa § 122 ods. 2, 3 OZ.

20.1. Žalobca podal žalobu na súd prvej inštancie dňa 1. júla 2024, preto v posudzovanej veci došlo k uplynutiu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 1 OZ).

20.2. Odvolací súd dodáva, že trojročná objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 OZ) žalobcovi začala plynúť od 4. júna 2021 (odo dňa uzavretia neplatnej zmluvy), keďže z obsahu súdneho spisu nevyplýval iný deň poskytnutia sumy 150,- Eur žalobcom žalovanej než v deň uzavretia zmluvy.

21. Pretože súd prvej inštancie správne žalobu podľa § 54a OZ zamietol, nakoľko premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať, odvolaciemu súdu neostala iná možnosť, ako rozsudok súdu prvej inštancie vrátane závislého výroku o trovách konania (II. výrok) potvrdiť (§ 387 ods. 1, 2 CSP), nakoľko súd prvej inštancie náležite aplikoval zásadu úspechu v spore v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

22. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

22.1. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z § 255 ods. 1 CSP.

22.2. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22.3. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, preto jej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100%. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa

toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.

Podľa ustanovenia § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d) nemá náležitosti podľa § 428, e) neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f) nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

Odvolací súd poučuje strany v zmysle ustanovenia § 160 CSP o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou a o možnosti požiadať Centrum právnej pomoci o predbežné poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytnutí právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení ďalších zákonov.